

Levél idősebb testvéreinknek

Kedves Idősebb Testvérek!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Minden itt lakó tapasztalta már azt a boldogságot, melyet az itt eltöltött idő ajándékoz. Mi sem vagyunk különbek, mert a mi szívünk is ujjong, ha itt lehetünk, és nemcsak ujjong, hanem teljesedik. Zsófia és Kata,

azaz mi, nagyon sokat fejlődünk az ittlétünk alatt. A mi szívünk akkor dobban nagyot, ha belépünk a kápolnába. Személyes ima által mindkettőnk szíve megkönnyebbül, mindkettőnk lelke megnyugszik. A hálaadás az egyik legkedvesebb imaforma számunkra. Nagyon szeretünk énekelni az Urnak!

Egyik este bementem a kápolnába és a Krisztus követését kinyitottam egy előre meg nem tervezett oldalra, gondolván, „lássuk, ma mit üzen az Úr?”. Kinyitottam a könyvecskét és ehhez a részhez nyílt: „Fiam, bízd csak rám mindig a te ügyedet, én majd jól elrendezem a maga idejében. Várd meg, míg intézkedem, hasznod lesz belőle...” Aznap este megegyeztünk Katával, hogy elmegyünk egy "plusz" reggeli imára. Emőke nevelő ezzel az (aranyos díszítésű) ígéresszel lepett meg: „Vesd

az Úrra gondodat, Ő majd gondoskodik rólad.”(Zsolt 54, 23) Elcsodálkoztam, hogy az azelőtt való este pont ezt az üzenetet kaptam és elteltem a Szentlélekkel.

A mi szobánk falán, ez a felirat van: Ha hited van, mindened van! Aki az 5-ös szobában lakott, könnyen magára ismerhet, mivel a pap bácsi mesélte, hogy az itt lakók díszítették fel e szavakkal! Bármikor elszomorodom, bármilyen nehézségem van, csak ránézek erre, és tudom, hogy ha rábízom magam arra, aki teremtett, megoldódik minden.

Minden kollégista részesült már olyanban, hogy meglátogatták. Hozzánk is ellátogattak a barátaink, ezzel adva nekik valamit, melyet ők hazavittek. Tudjuk, hogy azok, kik már nem éltek itt, szívből jövő szeretettel gondoltok erre a helyre. Mi sem feledünk titeket, sokszor gondolunk rátok, és tudjuk, hogy a nagybetűs életben kell helytállnotok.

Vasárnap elmentünk egy reggeli és az esti misére is, kíváncsiak voltunk, hogy lesz-e valami különbség. És volt! A reggeli és az esti misét két külön pap bácsi tartotta, és bár ugyanazt az ígérést vették, a prédikációjuknak két külön üzenete volt. A reggeli misén azt hallottuk, hogy minden nap egy kicsit meg kell "halnunk", vagyis megbocsátanunk, elengednünk, ha az emberek tettei nem épp kedvünkre valók. S minél többször vagyunk elnézőek és nem tesszük szóvá, ha mást szeretnénk, annál könnyebben nyerjük el az üdvösséget. Az esti misén arról tanítottak, hogy magunkba kell fordulnunk. Bár a kapcsolatok nagyon fontosak, mert abban rejlik az élet, de a letakart feszület is jelzi, hogy ne kifele forduljunk, ne az emberek felé, hanem inkább magunkba, próbáljunk Krisztusra figyelni, hogy felkészüljünk a hamarosan bekövetkező ünnepre, emlékeztessük magunkat, hogy rá kell hangolódnunk annak a jelenlétére, aki megszabadít bűneinktől.

Húsvét közeledtének fontos időszaka a böjt. Minden szerdán csendnap van a kollégiumban. Elsőre megbotrántkoztunk ennek hallatán, mivel mindketten szeretünk beszélgetni, kacarászni. A csendnap alatt és annak másnapján jöttünk rá, hogy jól tett mindkettőnknek a csend, mert így sokkal jobban, magunkba fordulva figyelhettünk az Atyával való kapcsolatunkra. Személyes élményem is volt. A kápolnában üldögéltem és imádkoztam azért, hogy jobban oda tudjak figyelni az Úr szavaira. Kinyitottam a Szentírást és szembe jött velem a Példabeszédek könyvéből a 4,4.: „Ő oktatott engem és így szólt: Fogadja be szíved szavaimat, tartsd meg parancsaimat, akkor életed lesz!”. Megmelengették szívemet e szavak, másnap elmeséltem Zsófiának is. Szívből ajánljuk, hogy a zűrös mindennapokban, otthonlétben is próbáljátok ki, ne fogjátok fel tehernek.

Minden csendnapomat azzal kezdtem, hogy bementem a kápolnába és imádkoztam, hogy bő gyümölcsöt teremjen a csend, hogy le tudjak csendesedni a bensőmben is és figyelni tudjak az Úr szavára. Ugyancsak a Krisztus követését nyitottam ki és ehhez a részhez nyílt: „Hadd hallom, mit mond bennem az Úristen...” Látva, hogy Isten meghallgatta imámat, széles mosollyal az arcomon indultam végezni további teendőimet. Katával együtt majdnem minden nap bemegyünk énekelni a kápolnába. Aznap is úgy lett. Igaz, csendnap volt, de azért gondoltuk, nem nagy szabályszegés és nem fog megharagudni Isten pár Őt dicsőítő énekért. Utána csendben hálát adtunk, Kata végigolvasta a hitápolós füzetébe leírt ígéket és lelki feltöltődéssel jöttünk ki a kápolnából.

Egyik esti beszélgetésre vendégül érkezett két pap bácsi. A „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.” Jel 2,10 ígéről beszélgettek. Ajándékul szánjuk nektek most ezt az ígét, hogy merengjetez benne.

Az Úr áldjon benneteket!

Kolcsár Zsófia és Ferenczi Katalin, IX. osztályos diákok

Szent Imre Kollégium, 2021. március 26.

Levél "Testvérkéinkhez" a "kicsi" Kollégistáktól

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Szervusztok, Testvérkék!

Üdvözöllek Titeket a közös hétvégéről szóló riportunk első részében, aminek célja főként az, hogy megmozdítsunk, arra buzdítsunk Benneteket, hogy éljétek át a kollégium nyújtotta lehetőségeket, kedvcsináló szösszenetek keretében. Talán fellobban szívetekben ezáltal a vágy, hogy részt vegyetek ezeken az alkalmakon, eljőjjetek minél többen, többször.

Első ízben a legutóbbi, tehát a február 12-13-tól egészen 26-27-ig megtartott hétvégéről kérdeztük pár testvérünket, megkértük őket, hogy osszák meg élményeiket, gondolataikat Veletek.

Keretet adva történetünknek, a legfiatalabb tapasztalataitól haladtunk tovább, így kopogtattunk be először Hunorhoz, aki nyitottan válaszolt kérdéseinkre. Meglepőnek hathat, ám leginkább a véleménymegosztást jelölte ki, mint segítség. Beszélt. Beszélhetett azzal kapcsolatban, hogy mit gondol Isten akarataról. Bízik Benne? Bízik a Mindenhatóban? Érdeklődően hallgatta más véleményét ezen témakörrel kapcsolatban, megtapasztalta a közösségi élet alappillérjét. A megosztást. Minden ilyen beszélgetés mélyebbre visz, megnyugtat, segít tovább haladni, az életben támpontot nyújt.

Utunk tovább vitt, mégpedig le, az első emeletre, Erikához. Feltöltődve, frissen, boldogan osztotta meg véleményét, miszerint a közös hétvégék, különösen ez, egy teljes keretbe foglalható. Bibliai keretbe. Nehéz kérdésekkel kezdve. Hiszünk? S ha nem? Avilai Szent Teréz válaszolt nekünk hétvégénk vége fele. Tökéleteshez közel álló élete segítséget nyújt gondolatai, könyve által a személyes gondjainkra.

A család szegletkő. A hit a központi idegrendszerünk. – vallja Lőrincz Réka, szeretetteljesen.

Nevelőink pedig örömmel beszéltek arról, mennyire boldoggá tesszük őket mi. Mi, akik szomjazzuk az igazságot. „*Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot.*” (Máté 5:6)

Végezetül, szeretnénk megosztani a csendnap áldását is. Legutóbbi épp a tegnap, március 10-én kezdődött, egészen máig tartva, amikor is elmélyülhettünk, Isten jelenlétébe helyezhettük bele magunkat, kitisztulhatott lelkünk, fejünk a Lélek segítségével. Ima nap. Csendben. Meghívás. Csendben, teljes valóval.

Éljük meg együtt

Éljünk együtt a csendben,

Szó nélkül, de mégis hangosan.

Hadd érezzem, ma minden rendben,

Hadd áldjalak, jó Uram.

*Szeretve vagyok!
Érzem mosolyod a csendben,
Rád mindig számíthatok,
Veled teljes lelkem!*

*Bánatomban, örömömben
Itt vagyok én neked.
A levegő csillog körülöttem,
Gyönyörködöm Benned.*

*Ma átadom magam teljesen,
Nem figyelek másra!
Hozzád szólok csendesen,
válaszodra várva.*

(Ferenczi Katalin, 9. osztály)

Nem gyönyörű a vers? Akár egy szerelmeslevél a Mindenhatóhoz. Ezt tudja nyújtani, ezeket az érzéseket, a csend, a csendnap, ez a csend ereje.

Szeretve vagyunk emberek, közösségek által, de ne feledjük, legfőképpen Isten mérhetetlen, feltételek nélküli szeretete vesz minket körül szüntelen.

Kisebb testvéri szeretettel gondolunk rátok,
a kollégium lakosai:

Bálint Jozefina Patrícia 10. osztály; Székely Tímea, 11. osztály;

Szent Imre Kollégium, 2021. március 11.